

ת"פ 43765/09/13 - מדינת ישראל נגד טארק אברהים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 43765-09-13 מדינת ישראל נ' אברהים

בפני
בעניין: כבוד השופט איתן קורנהאוזר
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

טארק אברהים

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע, בהתאם להודאתו, בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

2. הנאשם פירט את תשובתו לעובדות כתב האישום, ואילו המאשימה הסתפקה בכך. לפיכך, תשובת הנאשם לכתב האישום, כפי שבאה לידי ביטוי בדיון מיום 22.2.16, מהווה את התשתית העובדתית לכתב האישום.

הנאשם הודה, כי בחודש פברואר 2013 סיפר לו נור חמדאן (להלן: "נור"), על התארגנות של מספר בחורים בכפר, מבלי לפרט במה מדובר. הנאשם לא הבין את משמעות הדברים ודחה את הצעתו של נור. מספר ימים לאחר מכן, בשעות הלילה, פנה נור לנאשם וביקש ממנו שישג לו שני רימוני יד. למחרת, נפגש הנאשם עם ויסאם ג'ולאני (להלן: "ויסאם"), שהיה מוכר לנאשם כמי שיש לו גישה לאמצעי לחימה, ואמר לו שנור רוצה לרכוש שני רימוני יד. ויסאם אמר לנאשם כי מחיר רימון יד הוא בין 500-700 ₪ וכשידע אם ביכולתו להשיג רימון, הוא יודיע על כך לנאשם. בהמשך, שוחח הנאשם עם נור ומסר לו שלא יוכל לעזור לו להשיג את רימון היד. באותה תקופה, פנה נור אל הנאשם וביקש ממנו לברר את מחירו של נשק מסוג "עוזי". הנאשם בדק עם ויסאם, אשר אמר לו שמחירו של עוזי הוא 8,000 ₪. הנאשם דיבר עם נור, מסר לו את מחירו של העוזי והוסיף כי הוא לא רוצה חלק בכך ולא יכול לארגן לו נשק.

הצדדים הסכימו כי סעיף העבירה יהיה זה שצוין בכתב האישום, בהתאם לתשובת הנאשם, בה צוין כי מדובר בקשירת קשר לביצוע פשע של נסיון עבירת סחר בנשק.

טיעוני הצדדים

3. המאשימה עתרה לקביעת מתחם ענישה הנע בין 8 ל-20 חודשי מאסר. לטענתה, יש לראות את הפגיעה בערכים המוגנים של העבירה לשמה נקשר הקשר. בעניינו של נאשם זה, ולאור עברו הפלילי, עתרה המאשימה לקבוע את עונשו במרכז המתחם ולהשית עליו 15 חודשי מאסר.

עמוד 1

ב"כ הנאשם טען כי מדובר במעין עבירת הכנה בלבד, הרחוקה אף מעבירת הנסיון. יש לשקול את רצינות הצדדים, הצעדים בהם נקטו, ובנסיבות מקרה זה - מדובר ברף נמוך, בו נמלך הנאשם בדעתו לאחר שלב של דיבורים בלבד. הנאשם קיבל אחריות על מעשיו מיד עם תחילת חקירתו, ועתיד לשמש כעד תביעה בעניינם של האחרים בבית המשפט המחוזי. הנאשם אב צעיר, וקיים לגביו סיכוי של ממש לשיקום. ב"כ הנאשם טען, כי לאור העובדה שכנגד שני מעורבים, לגביהם היו ראיות, לא הוגש כתב אישום, להוציא את נור אשר נשפט אף בגין עבירות בטחוניות חמורות, עומדת לנאשם "הגנה מן הצדק" לענין העונש. לפיכך, טען כי יש להטיל על הנאשם עונש סמלי של קנס בסך 100 ₪.

הנאשם ביקש סליחה ומחילה.

מתחם הענישה

4. כב' השופט (כתוארה אז) בייניש, התייחסה לייחודה של עבירת קשירת הקשר, אשר מחילה את הדין הפלילי על עצם ההתקשרות, ובטרם יצאה העבירה הפלילית בגין התקשרות זו אל הפועל:

"פסיקתו של בית-משפט זה כבר עמדה על ההצדקה המיוחדת לענישת הקושרים חרף השלב המוקדם - מנקודת המבט של העבירה נושא הקשר - שבו מצויים הקושרים... ייתכן אף שראוי לנהוג איפוק בנקיטת אמצעים פליליים כאשר מדובר בשלב מוקדם מאוד של התקשרות שאינה מתבטאת בהתנהגות אסורה מעבר לקשר עצמו. אך חשוב להדגיש כי עוקצה של הביקורת נחלש כאשר העבירה נושא הקשר היא עבירה חמורה, המשקפת סכנה ממשית לאינטרסים חברתיים חשובים. ההצדקה להתערבות המשפט הפלילי בשלב קשירת הקשר הינה חזקה במיוחד בעבירות חמורות, כאשר אין זה סביר לגרוס כי על החברה להמתין באפס מעשה עד שתגיע התכנית העבריינית המשותפת שגובשה לשלבי ביצוע ממשיים. קטיעת התכנית העבריינית המשותפת באיבה במקרים מסוג זה, באמצעות הטלת איסור פלילי על קשירת קשר לביצוע העבירה והענישתו של הקושר, הינה אינטרס חברתי מובהק ומבוסס..."

(ע"פ 3338/99 דמיאן פקוביץ נ' מדינת ישראל, (20.12.2000), פסקה 29, וההפניות שם).

תכלית עבירת קשירת הקשר, היא הגנה מפני מצב בו חלילה תתקדם התכנית העבריינית, במסגרתה חבר אדם לאחר, באופן המעלה את הסיכון לחברה למימוש הקשר ולביצוע פשע. במקרה הנדון, מדובר בהתקשרות לשם עבירות בנשק, לגביהן מתקיים פוטנציאל נזק רחב, שכן אין לדעת לאילו ידיים יגיע הנשק ולאילו מטרות ישמש. באופן דומה, הסכנה הנשקפת לציבור מפני ביצוע עבירות אלה, היא רבה ובעלת משמעות קשה. נשק הנמצא בידיים לא מוסמכות, עלול לשמש לפגיעה בחיי אדם, בין אם בפעילות עבריינית ובין אם בפעילות חבלנית עוינת. מכאן, במקרה הנדון שעניינו עסקה בנשק, מתקיימת תכלית העבירה ומתקיימים יסודותיה.

לאחר קביעת מסגרת זו, וכן ההסכמה בין הצדדים כי העובדות בהן הודה הנאשם עונות על יסודות עבירת קשירת הקשר לביצוע פשע, יש לבחון היטב עובדות אלה: מדובר בפניה של נור אל הנאשם בבקשה שישגי לו רימוני יד. בעקבות פניה זו, נפגש הנאשם עם ויסאם, אותו הכיר כבעל גישה לאמצעי לחימה, ואמר לו שנור מבקש לרכוש שני רימוני יד. ויסאם אמר לנאשם מהו מחירו של רימון, וכן כי יודיע לנאשם אם יוכל להשיג

רימונים. לאחר מכן, הנאשם הודיע לנור שלא יוכל להשיג את רימון היד. נור ביצע פניה נוספת אל הנאשם, וביקש ממנו לברר את מחירו של נשק מסוג "עוזי". הנאשם פנה אל ויסאם, אשר אמר לו שמחירו של עוזי הוא 8,000 ₪. בהמשך, מסר הנאשם לנור את מחירו של נשק מסוג "עוזי", והוסיף כי הוא לא רוצה חלק בכך ואינו יכול לארגן את הנשק. בעובדות אלה מסתכם הקשר שקשר הנאשם. למעשה, הנאשם ערך בירור עבור נור, עם ויסאם המוכר כבעל גישה לנשק, האם יוכל להשיג רימוני יד עבור נור וכן בירור מהו מחירו של נשק מסוג "עוזי". בשני המקרים, הנאשם הודיע לנור, מיד לאחר שלב ראשוני ביותר זה, כי לא יוכל להשיג את רימוני היד או לארגן את נשק ה"עוזי", וכן כי אינו רוצה ליטול בכך חלק.

מדובר באחד מאותם מקרים, לגביהם ציינה כב' השופטת (כתוארה אז) ביניש, כי **"ייתכן אף שראוי לנהוג איפוק בנקיטת אמצעים פליליים כאשר מדובר בשלב מוקדם מאוד של התקשרות שאינה מתבטאת בהתנהגות אסורה מעבר לקשר עצמו"** (ענין פקוביץ שלעיל). בנסיבות המקרה הנדון, מדובר בשלב מוקדם ביותר של התקשרות, אשר מיד לאחריה מתח הנאשם את הגבול בעצמו, והודיע לנור שלא יוכל להמשיך בעסקת הנשק וכי אינו מעוניין ליטול בכך חלק. יש עוד להתייחס לחלקו של הנאשם בעבירת קשירת הקשר, כאשר למעשה שימש צינור העברת מידע בין נור - אשר פנה אל הנאשם, לבין ויסאם - אשר מסר את עלות העסקה. בשל חומרתה העבירה הנשואה הקשר, כאמור לעיל, ניתן לקבל את הסכמות הצדדים ולהתייחס למעשיו של הנאשם כעונים על יסודות העבירה, אולם נסיבות אלה מציבות את המקרה ברף נמוך של ביצוע העבירה, החוצה את גבול יסודות העבירה בסמוך מאד לרף התחתון (ראו עוד את משקלן המשמעותי של נסיבות ביצוע העבירה, בעת קביעת מתחם הענישה ההולם, בע"פ 1323/13 חסן נ' **מדינת ישראל**, (05.06.2013), פסקאות 8-9; ע"פ 1127/13 **עמאואל גברזיני נ' מדינת ישראל**, (15.01.2014), פסקה 25).

הפסיקה אותה הציגה המאשימה, איננה עוסקת במקרים הדומים למקרה זה, ועוסקת ברובה במבצעי העבירה המושלמת, אשר ענינם רחוק ביותר מעניינו של הנאשם שלפניו. לעומת זאת, הפסיקה אליה היפנה ב"כ הנאשם, אשר עסקה בקשירת קשר לעסקה בנשק בלבד, קרובה יותר לנסיבות המקרה הנדון. באותו תיק, ת"פ(מחוזי מרכז) 16849-01-12, **מדינת ישראל נ' אל אסד ואח'**, הוטלו מאסרים בדרך של עבודות שרות לתקופות שונות, על מספר רב של נאשמים, לגבי חלקם במסגרת הסכמה לעונש ולגבי חלקם במסגרת של טיעון טווח ענישה. לגבי אחד הנאשמים, נאשם 10, הוטל בהסכמה מאסר מותנה בלבד לצד קנס כספי.

לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, אני קובע כי מתחם הענישה במקרה זה נע בין מאסר קצר שירוצה בעבודות שרות, ועד מאסר למשך 8 חודשים.

העונש המתאים

5. הנאשם בן 30, ולחובתו 4 הרשעות קודמות, שלוש מתוכן בעבירות אלימות, בגין ריצה עונשי מאסר. אינני מקבל את טענת ההגנה מן הצדק שהעלה ב"כ הנאשם, בדבר אי העמדתם לדין של ויסאם ושל אחר בשם חאלד. לא נפרסה לפני מלוא היריעה הראייתית, על מנת לשקול טיעון זה, כאשר אף עדות הנאשם המסבכת את שותפיו אין בה די בנסיבות מסוימות. לפיכך, יש לקבל את עמדת המאשימה כי כנגד האחרים לא היו די ראיות לשם העמדתם לדין.

הנאשם שיתף פעולה עם רשויות אכיפת החוק, הודה במיוחס לו והביע חרטה על מעשיו. נתונים אלה מוצאים חיזוק בכך שמדובר בעבירה אותה ביצע לפני למעלה משלוש שנים, כאשר אף העבירה המאוחרת בגינה

הורשע, בוצעה לפני כשלוש שנים. לאחרונה, התחתן הנאשם והפך לאב. בהתאם לדברים שמסר בפתח דיון זה, השתלב שוב בעבודה כעוזר אופה במאפיית "אנג'ל". הצטברות עובדות אלה, מובילה למסקנה כי הנאשם נמצא על דרך של התמסדות, והפניית עורף לאורח חיים עברייני.

תחילה שקלתי לבחון אפשרות של ריצוי מאסר בעבודות שרות, אולם לאחר שהצדדים הבהירו כי הנאשם שהה במעצר מלא במשך 25 ימים, ולאור כובד משקלו של מעצר לעומת ביצוע עבודות שרות, החלטתי כי אין מקום להוסיף מאסר על כך. אין ספק שמשקל שלילת חרותו של הנאשם כבד ומשמעותי ביחס לריצוי עבודות שרות.

לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 25 ימי מאסר, זאת בניכוי ימי מעצרו החל מיום 8.4.13 ועד ליום 2.5.13. למען הסר ספק, הנאשם סיים לרצות את מלוא מאסרו.
- ב. 4 חודשי מאסר, אותם לא ירצה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מהיום עבירה על סעיף 499 או סעיף 144 לחוק העונשין.
- ג. קנס בסך 1,500 ₪ או שבועיים מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.7.16.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ד אייר תשע"ו, 01 יוני 2016, במעמד, ב"כ המאשימה עו"ד אמירה בורקן, הנאשם וב"כ עו"ד דכוור.